

рили, че тя въ свои-тѣ движенія съвършено са съгласувала съ по-стары-тѣ планеты, и нейна-та орбита съ всичка-та точность допълнила праздно-то мѣсто въ чудныя емпирически законъ на профессора Боде. Періода и разстояніе-то ѳ, кои-то были прѣдположително исчислены отъ барона Заха на основаніе на този законъ, прѣди шестнадесять години до открытіе-то на сама-та планета, потвърдили са напълно отъ дѣйствителныя періодъ и разстояніе-то на Церера. Порядокъ и красота царствовали сега въ планетна-та система, и най-славна побѣда увѣчала усилія-та на астрономы-тѣ.

Най-забѣлѣжителна-та разлика, между нова-та планета и стары-тѣ заключавала са въ малка-та ѳ величина, голѣма-та полѣгатость на орбита-та ѳ и гжета-та атмосфера, отъ която тя по видимому была заобико-лена. Діаметръ-тъ ѳ е толкоузъ малкъ, що-то почти е невозможно да са измѣри; и най-опытны-тѣ астрономы са не съгласяватъ въ свои-тѣ резултаты. Сьръ Уильямъ Хершель опредѣлява діаметра ѳ само въ 163 мили, а пкъъ Шрёттеръ му дава величина почти десять пжти по-голѣма. Отъ тѣзи двѣ крайности вѣроятно срдна-та е най-близо до истина-та. Ни единъ спжтникъ са не намѣрилъ при тѣзи малка планета, макаръ Сьръ Уильямъ Хершель въ едно време и да подозрѣвалъ сжществованіе-то на два мѣсяца; но това подозрѣніе не са потвърдило отъ слѣдующы-тѣ наблюденія.

Прекрасныя порядокъ, кой-то са вѣдворилъ въ слънчова-та система съ открытіе-то на Церера, былъ прѣдмѣтъ за най-высоко наслажденіе за всички астрономическы мѣръ, а особенно за тѣзи, кои-то участвовали въ достигваніе-то на този забѣлѣжителенъ резултатъ. Още не былъ са разбѣялъ вѣсторга, причиненныя отъ извѣстіе-то за открытіе-то на Церера, коя-то всички заинтересованы въ това дѣло были поражены отъ извѣстіе-то на Олберса отъ Бременъ, че той вечеръ-та на 28 Марта 1802 год. намѣрилъ още една планета, на коя-то срдньо-то разстояніе и періодическо-то време были почти еднаквы съ разстояніе-то и періода на Церера. Това открытіе нѣмало нищо аналогично въ слънчова-та система и прѣдставлявало чудна аномалія на двѣ планеты, кои-то обыкаляли въ таквози близко съсѣдство, що-то орбиты-тѣ имъ, проектираны на плоско-сть-та на еклиптика-та, дѣйствително прѣсичали една друга.

Тѣзи нова планета была нарѣчена **Паллада**, и на голѣмина е почти колко-то Церера. Орбита-та ѳ е значително наведена къмъ плоскость-та на еклиптика-та, а ексцентриситетъ-тъ ѳ е много голѣмъ. Сжществованіе-то на тѣзи малкы планеты въ таквози близко съсѣдство една до друга много време докарвало астрономы-тѣ въ недоумѣніе. Най-послѣ Олберсъ искалъ едно мѣніе, че тѣзи малкы тѣла могли сж да бждѣтъ откъ-ляяцы отъ една голѣма планета, разкъсана на части отъ нѣкой вжтрѣшенъ прѣвратъ, на кого-то сила-та была достаточна да причини таквазъ ужасна сетнина, а свойства-та ѳ излѣзвали съвършено задъ предѣлы-тѣ на всички досѣщанія.

Колко извѣрѣдно и да са показва това прѣдположеніе, обаче резултаты-тѣ, къмъ кои-то то привожда, не сж по-малко забѣлѣжителны. Ако нѣкой голѣмъ мѣръ са е дѣйствително прѣснхълъ на части, то лесно са разумѣва, че тѣзи части, мѣтижты по орбиты споредъ скорости-тѣ, кои-то имъ сж были съобщены въ време-то на прѣсваніе-то, щѣхъ да трг-